

anvende kriterier, der ikke er fastsat i den meddelelse om den ledige stilling, der er bekendtgjort i De europæiske Fællesskabers Tidende. Dette gælder også en udvælgelseskommission, som ansættelsesmyndigheden har delegeret sin udvælgelsesret til.

Dette gælder navnlig vedrørende forpligtelsen til at anføre en eventuel

aldersgrænse i meddelelsen om den ledige stilling. Følgelig er ansættelsesmyndigheden ikke forpligtet til udtrykkeligt at nævne denne betingelse i meddelelsen om den ledige stilling. Den er heller ikke forpligtet til selv at fastsætte aldersgrænsen, men er berettiget til at delegere denne kompetence til udvælgelseskommissionen.

I sag 306/81

CONSTANTIN VERROS, presseattaché ved den græske ambassade, 50, avenue du Général de Gaulle, 1050 Bruxelles, ved advokat Jean-Marie Tavernier, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Hansen, 6, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

EUROPA-PARLEMENTET, ved direktør i personale og velfærdstjenesten, Martin Schmidt, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 22, Côte d'Eich,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annulation af udvælgelseskommissionens afgørelse af juli 1981 om ikke at antage sagsøgerens ansøgning til stillingen som græksproget kontorchef i generaldirektoratet for informations- og pressetjeneste, ansvarlig for informationskontoret i Athen,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden P. Pescatore, dommerne O. Due og K. Bahlmann,

generaladvokat: S. Rozès

justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder samt parternes anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Europa-Parlamentet besluttede i begyndelsen af 1981 at ansætte en tjenestemand, som skulle være ansvarlig for informationskontoret i Athen; tjenestemanden skulle ansættes i en stilling som græksproget kontorchef i generaldirektoratet for informations- og pressetjeneste. Europa-Parlamentets formand besluttede først at søge stillingen besat ved forfremmelse eller forflyttelse. I denne anledning blev der den 3. marts 1981 opslået en meddelelse om ledig stilling, nr. 2924, i Parlamentet, og tjenestemændene i de andre institutioner blev gjort bekendt hermed. Ifølge sagsøgte gav denne meddelelse ikke det ønskede resultat. Derfor og under henvisning til stillingens meget specifikke karakter besluttede Europa-Parlamentets administration at anvende den i vedtægtens artikel 29, stk. 2, fastsatte ansættelsesprocedure og underrettede i skrivelse af 6. maj 1981 det paritetiske samarbejdsudvalg herom, idet den anmodede udvalget om en udtalelse. I et møde den 7. maj 1981 gav det paritetiske samarbejdsudvalg sit samtykke til anvendelse af denne procedure i den foreliggende sag.

Senere blev der offentliggjort en meddelelse om den ledige stilling i De Europæiske Fællesskabers Tidende C 148 af 18. juni 1981, side 3, som detaljeret angav tjenestemandens opgaver og de krav, der stilledes til ansøgerne, nemlig især »eksamen fra universitet eller anden højere læreanstalt eller faglig erfaring, der har ført til samme niveau, dokumenteret erfaring i PR-arbejde og journalistik, [og] et særdeles godt kendskab til europæiske spørgsmål«. I meddelelsen var det ligeledes fastsat, at ansættelse ville ske i lønklasse A 3, men derimod indeholdt den ingen aldersgrænse for ansøgerne.

Der blev herefter nedsat en udvælgelseskommission. Den holdt konstituerende møde den 7. juli 1981 og fastsatte ved denne lejlighed kriterierne for udvælgelsen af ansøgerne. Blandt disse kriterier var »dokumenteret erfaring på mindst 10 år i PR-arbejde og journalistik« og en aldersgrænse, hvorefter ansøgerne skulle være »mellem 35 og 50 år (dvs. være født mellem den 1. 8. 1931 og den 1. 8. 1946)«. Disse kriterier blev hverken bekendtgjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende, ved opslag eller på anden måde. Sagsøgeren, som var født den 15. april 1947, indgav ansøgning til den pågældende stilling i en skrivelse dateret den 17. juli 1981, som udvælgelseskommissionen modtog den 20. juli 1981, dvs. inden for den fastsatte frist.

Under de følgende møder den 23., 27. og 31. juli 1981 gennemgik udvælgelses-

kommissionen de 146 modtagne ansøgninger og besluttede at antage 16, mens de øvrige 130 blev afvist, heriblandt sagsøgerens.

Ved skrivelse af 7. august 1981 meddelte formanden for udvælgelseskommissionen ham, at hans ansøgning ikke kunne tages i betragtning, da han ikke hørte »til den kategori af ansøgere, hvis alder er mellem 25 og 50 år — den aldersgrænse, som Kommissionen selv har fastsat — (ansøgerne skulle nærmere bestemt være født mellem den 1. 8. 1931 og den 1. 8. 1946)«. Som svar på denne skrivelse indgav sagsøgeren den 14. august 1981 en klage til Europa-Parlamentets generalsekretariat, hvori han gjorde gældende, at aldersgrænsen ikke var angivet i den meddelelse om den ledige stilling, der var offentliggjort i EF-Tidende, og at han som følge heraf fortsat ville betragte sig som ansøger til den pågældende stilling.

Denne klage blev afvist ved skrivelse af 2. september 1981 fra formanden for udvælgelseskommissionen. Under henvisning til vedtægtens artikel 29, stk. 2, oplyste denne, at »bestemmelserne om udvælgelsesprøver i bilag III til ovennævnte vedtægt ikke nødvendigvis finder anvendelse ved denne udvælgelsesprocedure, og at udvælgelseskommissionerne har videre beføjelser med hensyn til fastsættelse af de kriterier, de anser for berettigede«.

I mellemtiden var Georgios Papadopoulos ved afgørelse truffet af formanden for Europa-Parlamentet blevet ansat i den omtvistede stilling med virkning fra 1. januar 1982.

Som følge af udvælgelseskommissionens afgørelse om ikke at antage hans ansøgning har sagsøgeren den 26. november 1981 anlagt nærværende sag, der blev registreret på Domstolens justitskontor den 1. december 1981.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generalad-

vokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Domstolen har anmodet Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber om at oplyse, hvilken praksis de følger ved ansættelser som den omhandlede.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- »— Annulation af udvælgelseskommissionens afgørelse om at afvise sagsøgerens ansøgning til stillingen som græksproget kontorchef ansvarlig for informationskontoret i Athen;
- «— annulation af den udnævnelse, der er foretaget eller vil blive foretaget;
- sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger«.

Påstanden under punkt 2 ovenfor er i replikken præciseret således;

- »— Annulation af den af formanden for Europa-Parlamentet foretagne udnævnelse af Georgios Papadopoulos til stillingen, hvilken udnævnelse har fundet sted den 1. januar 1982«¹.

Sagsøgte har i svarskriftet nedlagt følgende påstande:

- »— Det tages til efterretning, at sagsøgte har henskudt spørgsmålet om, hvorvidt sagen kan antages til realitetsbehandling, til Domstolens afgørelse;
- frifindelse;
- sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger«.

1 — I replikken er anført året 1981, men det er klart en fejltagelse.

I duplikken har sagsøgte nedlagt følgende påstand:

»— Det andet og tredje anbringende, som er fremsat i replikken til støtte for påstanden om annullation, afvises,

— i hvert fald tages de tre anbringender ikke til følge«.

III — Parternes anbringender og argumenter

A — Formaliteten

Sagsøgte har ikke gjort indsigelse mod sagens antagelse til realitetsbehandling, hvad angår det anbringende, der er påberåbt i stævningen. Med hensyn til det andet og tredje anbringende, som er fremsat i replikken, har sagsøgte i duplikken gjort gældende, at der er tale om nye søgsmålsgrunde, eftersom de ikke er fremsat i stævningen. Men da procesreglementets artikel 38, stk. 1, litra c), bestemmer, at stævningen skal indeholde »søgsmålets genstand og en kort fremstilling af de søgsmålsgrunde, der påberåbes«, må de nye søgsmålsgrunde, der er fremsat i replikken, afvises.

B — Realiteten

Hvad angår realiteten har *sagsøgeren* i stævningen gjort gældende, at udvælgelseskommissionen ved Europa-Parlamentet vilkårligt har ændret de betingelser, der stilledes for at få adgang til den stilling, der skulle besættes, ved at tilføje en ny betingelse, der ikke var fastsat i selve meddelelsen om udvælgelsesprøven, og som var til hinder for antagelse af hans ansøgning. Den vigtigste rolle, meddelelsen om udvælgelsesprøven har, er at give ansøgerne så nøjagtige oplysninger som muligt om arten af de betingelser, der stilles for at beklæde den

pågældende stilling, for at sætte dem i stand til at afgøre, om det har noget formål for dem at indgive ansøgning. Heraf følger, at i tilfælde, hvor der fastsættes en aldersgrænse, må denne nødvendigvis nævnes i meddelelsen om den ledige stilling. Den forudgående fastsættelse af kriterier for bedømmelsen har til formål at sikre, at kvalifikationsbeviserne bedømmes på en måde, der er objektiv og blottet for vilkårlighed. De formaliteter, der er fastsat i artikel 5 i bilag III, er væsentlige. Når den meddelelse om udvælgelsesprøven, der offentliggøres i EF-Tidende, ikke nævner en aldersbetingelse, udgør afvisningen af en ansøger med den begrundelse, at han ikke opfylder denne betingelse, en overtrædelse af artikel 5, stk. 1, i bilag III til vedtægten, hvilket fremgår af Domstolens praksis¹.

Sagsøgte har i svarskriftet anført, at udvælgelseskommissionen ikke har fastsat aldersgrænsen for sent, dvs. efter modtagelsen af sagsøgerens ansøgning, som blev indgivet den 17. juli 1981, men i det konstituerende møde den 7. juli 1981. I øvrigt er udvælgelseskommissionen faktisk og retligt berettiget til at fastsætte aldersgrænser for ansøgerne.

En vis minimumsalder er faktisk nødvendig som følge af betydningen af den stilling, der skal besættes, og i kraft af det administrative princip, at en kontorchef ikke bør være yngre end sine underordnede. I alt fald er det ifølge sagsøgte ubestrideligt, at aldersgrænsen ikke er fastsat med det formål at afvise sagsøgeren.

Retligt set er der hjemmel til at fastsætte en aldersgrænse i vedtægtens artikel 29, stk. 2, som gør det muligt i særlige tilfælde at anvende en anden procedure end udvælgelsesproceduren. Som følge

¹ — Dommene af 14. 12. 1965, Morina, sag 21/65, Sml. 1965-1968, s. 159, og af 28. 6. 1979, Anselme og Constant, sag 255/78, Sml. 1979, s. 2323.

heraf finder de strenge regler for udvælgelsesproceduren, der er fastsat i bilag III, ikke anvendelse. I særdeleshed skal bestemmelserne om udformningen af meddelelsen om udvælgelsesprøven, herunder forpligtelsen til at specificere »eventuelt aldersgrænsen«, ikke følges. Den særlige procedure i henhold til artikel 29, stk. 2, er hverken nærmere fastsat eller præciseret i vedtægten; det overlades til fællesskabsmyndigheden at vælge de mest hensigtsmæssige midler. Desuden er sagsøgte af den opfattelse, at henvisningerne i stævningen til Domstolens praksis ikke er relevant i det foreliggende tilfælde, da denne praksis vedrører de udvælgelsesprøver, der er reguleret ved bilag III til vedtægten. Men som Domstolen har udtalt i sin dom af 29. oktober 1975, stilles der ikke krav om offentliggørelse ved anvendelse af artikel 29, stk. 2, som i dette tilfælde¹. Da offentliggørelse ikke er foreskrevet ved en sådan særlig ansættelse, må det så meget desto mere anerkendes, at hvis der faktisk sker offentliggørelse, kan denne begrænses til de angivelser, der findes i den pågældende meddelelse om den ledige stilling, og at fastsættelsen af aldersgrænsen kan ske senere efter udvælgelseskommissionens skøn.

I replikken har *sagsøgeren* i det første anbringende gjort gældende, at det følger af artikel 1 i bilag III til vedtægten, at i tilfælde, hvor der fastsættes en aldersgrænse, bør denne nødvendigvis nævnes i meddelelsen om den ledige stilling, og at en tilsidesættelse af denne regel udgør en overtrædelse af nævnte artikel. Han støtter sin argumentation på Domstolens dom af 22. marts 1972 (sag 78/71, Sml. 1972, s. 63).

I det andet anbringende har *sagsøgeren* gjort gældende, at afvisningen af hans ansøgning udgør en overtrædelse af artikel 5, stk. 1, i bilag III til vedtægten, idet han har gentaget det, han har gjort gældende i stævningen, og henvist til Domstolens praksis vedrørende dette punkt²:

Ifølge *sagsøgeren* burde *sagsøgte* under disse omstændigheder være begyndt forfra på den igangværende ansættelsesprocedure og have trukket den oprindelige meddelelse om den ledige stilling tilbage, og erstattet denne med en ændret meddelelse. Derfor udgør afvisningen af hans ansøgning en overtrædelse af artikel 5, stk. 1, i bilag III til vedtægten.

I det tredje anbringende har *sagsøgeren* anført, at den ledige stilling ikke er af en sådan karakter, at ansættelsesmyndigheden kan gøre brug af bestemmelserne i vedtægten artikel 29, stk. 2, eftersom det i meddelelsen om den ledige stilling hverken angives, at stillingen kræver særlige kvalifikationer, eller at proceduren i artikel 29, stk. 2, kan finde anvendelse.

Ifølge *sagsøgeren* er det kun muligt at benytte denne artikel, hvis muligheden heraf er forudsat i meddelelsen om den ledige stilling eller i hvert fald i et senere offentliggjort dokument. Desuden har *sagsøgte* hverken godtgjort, at den ledige stilling kræver særlige kvalifikationer, eller at der er tale om en særlig situation, men en sådan begrundelse er nødvendig for at muliggøre en retlig kontrol med lovligheden af en sådan beslutning, så meget desto mere som det er en betin-

1 — Jfr. de forenede sager 81-88/74, Marenco, Sml. 1975, s. 1247.

2 — Jfr. bl.a. dommene af 30. 10. 1974, Grassi, sag 188/73, Sml. 1974, s. 1099, og af 28. 6. 1979, Anselme og Constant, sag 255/78, Sml. 1979, s. 2323.

gelse for anvendelsen af vedtægtens artikel 29, stk. 2, at der kræves specielle kvalifikationer. Dette begreb tager nemlig sigte på de særlige tilfælde, »hvor stillingens tekniske eller anden særlige karakter gør, at kun et begrænset antal højtuddannede personer med usædvanlig indsigt og erfaring kan gøre krav på den«. Imidlertid falder en stilling som den, der er beskrevet i meddelelsen om den ledige stilling, ikke ind under denne kategori, jfr. dommen af 26. maj 1971 (de forenede sager 45-49/70, Bode mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 123, org.ref. Recueil 1971, s. 465) og generaladvokatens forslag til afgørelse i forbindelse med denne dom.

Sagsøgte har kun subsidært taget stilling til disse anbringender. Hvad angår anbringendet om overtrædelse af vedtægtens artikel 29, stk. 2, har sagsøgte i duplikken gjort gældende, at de nødvendige betingelser for at benytte den særlige ansættelsesprocedure i denne artikel er opfyldt i den konkrete sag. Der er tale om en stilling i et nyt medlemsland, hvor der er en særlig følsomhed over for europæiske spørgsmål, og det er derfor en vanskelig opgave at skabe og derefter at udvikle kontakterne til pressen og andre græske medier og at udbrede oplysning om Europa-Parlamentets aktiviteter til særlige kredse som f.eks. universiteterne og fagforeningerne. En sådan opgave bør udføres således, at den politiske ligevægt og særegenhederne i landets forskellige sektorer respekteres, hvilket kræver en usædvanlig evne til kontakter til vidt forskellige sider samt et indgående kendskab til og erfaring i politisk arbejde i Grækenland. Det er derfor nødvendigt, at indehaveren af denne stilling ud over de egenskaber, der normalt kræves, har særlige kvalifikationer, som f.eks. lang og dokumenteret erfaring dels i journalistik og dels i PR-arbejde, hvilket gør kravet om en vis minimumsalder indlysende. Sagsøgte har

også henvist til, at en omhyggelig gennemlæsning af meddelelsen om den ledige stilling viser de krævede kvalifikationers særlige karakter.

Sagsøgte har yderligere anført, at alle formkrav er overholdt, eftersom de andre muligheder for besættelse af stillingen er udtømt, og at den almindelige udvælgelsesprocedure er udelukket, samt at den omtvistede procedure først blev sat i gang, efter at det paritetiske samarbejdsudvalg havde givet sin tilslutning hertil.

Hvad angår tilsidesættelsen af ånden i vedtægtens artikel 27 har Europa-Parlamentet anført, at der efter dets opfattelse ikke stilles krav om offentliggørelse ved anvendelsen af artikel 29, stk. 2. I overensstemmelse hermed indeholder vedtægten ingen bestemmelse om, at det i meddelelsen om den ledige stilling skal anføres, at denne artikel kan anvendes, og dette er heller ikke blevet anset for nødvendigt efter Domstolens nævnte praksis.

Under disse omstændigheder er sagsøgte af den opfattelse, at anvendelsen af den særlige ansættelsesprocedure i vedtægtens artikel 29, stk. 2, er »tilstrækkelig velbegrundet, objektivt berettiget og fuldt ud opfylder de formkrav, der stilles«, og at det af sagsøgeren fremsatte anbringende er uholdbart og savner faktisk og retligt grundlag.

Hvad angår den påståede overtrædelse af artiklerne 1, litra g), og 5, stk. 1, i bilag III til vedtægten, har Europa-Parlamentet anført, at ved den procedure, der er fastsat i artikel 29, stk. 2, er bestemmelserne i bilag III om udvælgelsespro-

ceduren uanvendelige; selv om de skulle finde anvendelse, vil der fortsat være tvivl om forpligtelsen til at angive en eventuel aldersgrænse i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Ifølge formuleringen af ovennævnte bestemmelse og især ordet »eventuelt« er angivelsen af en aldersgrænse fakultativ, hvilket også fremgår af generaladvokat Roemers forslag til afgørelse i sag 78/71 (Costacurta, Sml. 1972, s. 63, org.ref. Recueil 1972, s. 170). Sagsøgte slutter heraf, at det i tilfælde som den foreliggende sag, hvor bestemmelserne i bilag III ikke finder anvendelse, så meget desto mere ikke var nødvendigt at angive aldersgrænsen i meddelelsen om den ledige stilling. Følgelig savner dette anbringende fra sagsøgerens side retlige grundlag. De samme betragtninger gælder også for det anbringende, der støttes på artikel 5, stk. 1, i bilag III.

De af Domstolen stillede spørgsmål

Det første spørgsmål, der er stillet, nemlig om ledige stillinger, som besættes efter vedtægtens artikel 29, stk. 2, konsekvent offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende eller i dagspressen, har Rådet besvaret således, at disse stillinger med nogle få undtagelser aldrig er blevet offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende eller i

pressen. Kommissionen har svaret, at dens ledige stillinger normalt slet ikke offentliggøres. Europa-Parlamentet har svaret, at det ikke konsekvent offentliggør dem, men at der i de fleste tilfælde sker en offentliggørelse, hvis det i det konkrete tilfælde er nødvendigt af hensyn til den stilling, der skal besættes.

Det andet spørgsmål, nemlig om de meddelelser, der offentliggøres, angiver, at der er tale om en ansættelse på grundlag af artikel 29, stk. 2, har Rådet og Europa-Parlamentet besvaret benægtende.

Det tredje spørgsmål, nemlig om de meddelelser, der offentliggøres, udtrykkeligt nævner de aldersgrænser, der eventuelt er opstillet, har Rådet besvaret bekræftende, mens Europa-Parlamentet har besvaret det benægtende.

IV — Mundtlig forhandling

Sagsøgeren ved advokat J. M. Tavernier, og Europa-Parlamentet ved advokat A. Bonn og M. Peter, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 3. februar 1983.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 17. marts 1983.

Præmisser

- 1 Ved stævning indgået til Domstolens justitskontor den 1. december 1981 har Constantin Verros, presseattaché ved den græske ambassade i Bruxelles, anlagt sag dels med påstand om annullation af en afgørelse truffet af en udvælgelseskommission ved Europa-Parlamentet den 7. august 1981, hvorved denne afviste at tage den ansøgning i betragtning, som sagsøgeren havde indgivet til stillingen som græksproget kontorchef i generaldirektoratet for

informations- og pressetjeneste i Europa-Parlamentet med ansvar for informationskontoret i Athen, dels med påstand om annullation af udnævnelsen af den person, der blev valgt med virkning fra 1. januar 1982.

- 2 Ved meddelelse om ledig stilling, bekendtgjort i De Europæiske Fællesskabs Tidende den 18. juni 1981, meddelte Parlamentet, at det agtede at ansætte en græksproget kontorchef som ansvarlig for informationskontoret i Athen.
- 3 Denne meddelelse om ledig stilling indeholdt en detaljeret beskrivelse af kontorchefens opgaver samt af de krav, der stilledes til ansøgere til den ledige stilling; det bemærkes, at retsgrundlaget for den valgte procedure ikke var omtalt, og at der heller ikke var angivet nogen aldersgrænse.
- 4 Under det konstituerende møde fastsatte udvælgelseskommissionen kriterierne for udvælgelsen af ansøgerne og besluttede bl.a., at ansøgerne skulle være »mellem 35 og 50 år« (dvs. være født mellem den 1. 8. 1931 og den 1. 8. 1946)«.
- 5 Sagsøgeren, som var født den 15. april 1947, indgav ansøgning samtidig med 145 andre ansøgere. Under henvisning til den aldersgrænse, der var fastsat, meddelte formanden for udvælgelseskommissionen ved skrivelse af 7. august 1981 sagsøgeren, at hans ansøgning ikke var blevet taget i betragtning.
- 6 Efter at en klage fra sagsøgeren over denne afgørelse, som var indbragt i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, var blevet afvist, anlagde sagsøgeren denne sag.
- 7 Sagsøgeren har til støtte for sine påstande fremsat tre anbringender, hvoraf det første støttes på en overtrædelse af artikel 5, stk. 1, i bilag III til vedtægten, idet udvælgelseskommissionen føjede aldersbetingelsen til de betingelser, der var fastsat i meddelelsen om den ledige stilling; det andet anbringende støttes på en overtrædelse af artikel 1, stk. 1, litra g), i bilag III

til vedtægten, idet aldersgrænsen ikke var angivet som en eventuel betingelse for adgang til stillingen i den meddelelse om den ledige stilling, der var udsendt af Parlamentets administration; det tredje anbringende støttes på en overtrædelse af vedtægtens artikel 29, stk. 2, idet de materielle betingelser for anvendelsen af denne artikel ikke var angivet.

Formaliteten vedrørende det andet og tredje anbringende

- 8 Parlamentet har gjort gældende, at det andet og tredje anbringende, som er fremsat for første gang i replikken, bør betragtes som nye anbringender, og derfor ikke kan prøves af Domstolen.
- 9 Artikel 42, stk. 1, i Domstolens procesreglement forbyder fremførelse af nye søgsmålsgrunde og indsigelser under sagens behandling, medmindre disse støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under den skriftlige behandling. Imidlertid har Domstolen i dom af 30. september 1982 (Amylum mod Rådet, sag 108/81, Sml. 1982, s. 3107) udtalt, at et anbringende, som udgør »en udvidelse af et anbringende, der tidligere er fremført« direkte eller indirekte i stævningen, bør admitteres.
- 10 Det må fastslås, at det andet anbringende er nært forbundet med det første anbringende, der støttes på overtrædelse af artikel 5, stk. 1, i bilag III til vedtægten, og som er påberåbt i stævningen; under disse omstændigheder bør dette andet anbringende, der indirekte udgør en del af det første anbringende, admitteres.
- 11 Hvad angår det tredje anbringende optræder dette for første gang i replikken, idet den overtrædelse af vedtægtens artikel 29, stk. 2, hvorpå det støttes, hverken er nævnt eller indirekte indeholdt i stævningen.
- 12 Dette anbringende er altså helt nyt og vil følgelig være at afvise.

Realiteten

- 13 Til støtte for de to første anbringender har sagsøgeren anført, at den anfægtede afgørelse ikke kunne baseres på alderskriteriet, eftersom dette kriterium, der ikke var omtalt i meddelelsen om den ledige stilling, blev føjet til a posteriori af udvælgelseskommissionen, som således vilkårligt ændrede betingelserne for adgangen til den stilling, der skulle besættes.
- 14 Parlamentet har heroverfor gjort gældende, at de anførte bestemmelser i bilag III til vedtægten om meddelelser om udvælgelsesprøver ikke finder anvendelse, fordi der i det foreliggende tilfælde er tale om den særlige ansættelsesprocedure, der er fastsat i artikel 29, stk. 2, og ikke om ansættelsesproceduren efter vedtægtens artikel 29, stk. 1. Denne artikel indeholder ingen nærmere regler om den særlige procedure, den giver mulighed for at anvende, men overlader det til ansættelsesmyndigheden at vælge den mest hensigtsmæssige procedure til besættelse af den ledige stilling. Under disse omstændigheder var den anvendte procedure ikke undergivet noget krav om en hel eller delvis forudgående offentliggørelse af de kriterier, der gjaldt.
- 15 Det fremgår af sagens akter, at den ansættelsesprocedure, der er anvendt i det foreliggende tilfælde, faktisk er den procedure, der er fastsat i artikel 29, stk. 2, og ikke den udvælgelsesprocedure, der er foreskrevet i artiklerne 27 og 29, stk. 1, og som reguleres af bilag III til vedtægten. Domstolen har ingen grund til at anfægte Parlamentets ret til i det foreliggende tilfælde at anvende den valgte procedure.
- 16 Ansættelsesmyndigheden er ikke ved denne særlige procedure forpligtet til at anvende bestemmelserne i bilag III til vedtægten angående meddelelser om udvælgelsesprøver. Derfor kan den også under proceduren anvende kriterier, der ikke er fastsat i meddelelsen om den ledige stilling, idet disse kriterier ikke skal bekendtgøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Dette gælder også en udvælgelseskommission, som ansættelsesmyndigheden har delegeret sin udvælgelsesret til.
- 17 Hvad angår sagsøgerens argument om, at ansættelsesmyndigheden er forpligtet til at overholde alle reglerne i bilag III vedrørende udvælgelses-

prøver, fordi den i vidt omfang har støttet sig til disse regler ved anvendelsen af den særlige procedure i vedtægtens artikel 29, stk. 2, bemærkes desuden, at dette argument ikke holder i denne sag, især fordi der ikke ved denne sidstnævnte procedure består nogen pligt til at overholde reglerne om udvælgelsesprøver; den omstændighed, at ansættelsesmyndigheden har henvist til nogle af disse regler, kan under ingen omstændigheder påføre den en forpligtelse.

- 18 Dette gælder navnlig forpligtelsen til at anføre en eventuel aldersgrænse i meddelelsen om den ledige stilling. Følgelig var ansættelsesmyndigheden ikke forpligtet til udtrykkeligt at nævne denne betingelse i meddelelsen om den ledige stilling. Den var heller ikke forpligtet til selv at fastsætte aldersgrænsen, men var berettiget til at delegere sin kompetence hertil til udvælgelseskommissionen.
- 19 Heraf følger, at disse to anbringender ikke kan tages til følge, og at sagsøgte bør frifindes.

Sagens omkostninger

- 20 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at betale sagens omkostninger. Ifølge artikel 69, stk. 3, andet afsnit, kan Domstolen desuagtet pålægge endog en vindende part at godtgøre den anden part de udgifter, som Domstolen skønner han har forvoldt modparten unødvendigt eller af ond vilje.
- 21 Det må bemærkes, at nærværende sag skyldes den omstændighed, at Parlamentet ikke i meddelelsen om den ledige stilling angav, at den særlige ansættelsesprocedure i vedtægtens artikel 29, stk. 2, ville blive anvendt i det foreliggende tilfælde.
- 22 Ved denne undladelse har Parlamentet fremkaldt en forståelig vildfarelse hos sagsøgeren og har unyttigt påført ham udgifter til sagsanlæg; Parlamentet bør derfor tilpligtes at godtgøre sagsøgeren hans udgifter.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.
2. Parlamentet betaler sagens omkostninger, herunder sagsøgerens omkostninger.

Pescatore

Due

Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. maj 1983.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

P. Pescatore

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS

(se sag 289/81, s. 1746)